

HOMILIA DE LA PROFESSIÓ SOLEMNE DE LA GNA. SHEILA FILLA DE LA LLUM

Reverenda Mare Priora/Benvolguda comunitat,

Ha arribat per a vosaltres un nou dia de goig. Aquella noieta que trucava a les portes d'aquest monestir per a fer un treball de religió sobre santa Teresina de l'Infant Jesús, que sorprenentment tornava i tornava per conèixer més i més la vida de carmelita descalça i, finalment, demanava ser postulant en aquesta santa casa, avui professa solemnement per a lliurar completament la seva vida a Déu, a imitació de la Mare de Déu, segons el camí de santa Teresa de Jesús i de sant Joan de la Creu.

Per a sorpresa de molts, ha perseverat fidelment i joiosament durant aquests quasi cinc anys. Potser pocs heu tingut l'ocasió d'adonar-vos de la maduresa i la saviesa espiritual que ella ha adquirit en aquests anys. Potser si mirem cinc anys enrere i comparem la nostra vida actual amb la d'aquell moment, no veiem en nosaltres cap canvi i, per això, tampoc hi veiem cap decisió clau. No ha estat així amb la nostra amiga. Ella ha caminat molt i ha canviat molt i, per això, encara que us sorprengui, avui fa el pas més decisiu de la seva vida: avui li diu sí a Déu, per sempre, i es consagra com a esposa seva en la vida eremítica de les carmelites descalces. Diguem-ho de manera més comprensible: avui decideix irrevocablement que passarà tota la resta de la seva vida en aquest monestir pregant i estimant per a tots vosaltres, especialment per als que estem en aquest presbiteri.

Estimada germana Sheila Filla de la Llum, en aquest diumenge del Bon Pastor, en aquest dia de pregària per les vocacions, “digo que importa mucho, y el todo, una grande y muy determinada determinación de no parar hasta llegar al final, venga lo que viniere, suceda lo que sucediere, trabajase lo que se trabajare, murmure quien murmurare...”. Avui no fas una passa més en el teu camí vital, avui toca això que deia la santa mare al Camino de “perfección”. Avui toca una decisió que compromet tota la vida, passi el que passi, digui qui digui el que sigui. Això és molt fàcil de dir, però és molt més difícil de fer. Això és haver descobert que la felicitat està en la fidelitat a Déu i no pas en els desitjos fugissers de l'ara. Massa exemples tenim d'infidelitats vocacionals al sacerdocí, a la vida consagrada, a la vida matrimonial... Sheila per sempre, per sempre!

L'evangeli que acabem d'escoltar ens obre a comprendre la profunditat i la importància d'aquest pas i, per tant, el secret de la fidelitat, del per sempre.

Jesús cerca una imatge senzilla i quotidiana per a revelar com ell és clau en la vida de cada persona en aquest món. Parla de la porta de la pleta i diu obertament que ell és “la porta de les ovelles”. L’afirmació central del text, però, és: “els qui entrin per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges”. La rebla, a més, dient “jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir”.

La porta, doncs, és imatge de l’opció, de l’orientació de la pròpia vida.

Cadascun de nosaltres, delerosos de felicitat, de realització personal, de plenitud, sabem que no aconseguim aquest objectiu principal i vital tastant-ho i consumint-ho tot. Sabem que hi ha d’haver una porta, hi ha d’haver algú que ens guiï i ens porti a la felicitat. Ho sabem per experiència viscuda, testimoniada o llegida: sols no som capaços de trobar la vida; hi ha portes que no duen a la vida. Sabem, sobretot, que som fràgils, que pel nostre compte acabarem en mans de lladres i bandolers que només vénen per a robar, matar i fer destrossa.

La porta és Jesús. Reeixir en la vida és passar per Jesús. És construir la pròpia vida amb i des de Jesús.

La imatge de la porta de la pleta, a més, revela què vol dir passar per Jesús. Les ovelles, a través de la porta, entren a la pleta on descansen, on estan segures. Les ovelles, a través de la mateixa porta, surten als prats a alimentar-se i a abeurar-se. Les ovelles, quan surten fora a través de la porta, viuen i viuen a desdir.

Quan orientem la vida a través de Jesús, descobrim els dos pulmons d’una vida humana plena: viure en la intimitat de Déu a través del diàleg viu amb Jesús. Viure la vida quotidiana amb plenitud a través de la imitació de Jesús.

Per a una carmelita descalça, parlar de viure en la intimitat de Déu a través del diàleg viu amb Jesús és parlar de Las Moradas. És portar a la memòria aquella imatge del castell que fa servir la santa per a il·lustrar el seu tractat sobre l’oració. Per caminar en la intimitat amb Déu el primer que cal és “...considerar nuestra alma como un castillo todo de un diamante o muy claro cristal adonde hay muchos aposentos, así como en el cielo hay muchas moradas... y en el centro y mitad de todas éstas tiene la más principal, que es adonde pasan las cosas de mucho secreto entre Dios y el

alma”. Així, doncs, per a viure en la intimitat de Déu cal recollir-se envers allò més interior i més íntim de nosaltres mateixos.

La santa mare, però, diu, de manera concreta, com fer l’itinerari cap a aquesta intimitat: “la puerta para entrar en este castillo es la oración y consideración, no digo más mental que vocal; que como sea oración, ha de ser con consideración; porque no advierte con quien habla y lo que pide y quien es quien pide y a quien, no la llamo yo oración, aunque mucho menee los labios”. L’oració no és tal si el que prega no és conscient que està parlant amb Déu, allò que li està demanant, qui és ell mateix i a qui s’adreça quan prega. L’oració, camí per a la intimitat amb Déu, és, doncs, un diàleg en el qual els que dialoguen es reconeixen i parlen cor a cor. L’oració és estar present, en veritat, com a criatura, davant del creador, en l’amistat que ell ens ha revelat en la història de Jesús.

Precisament, la persona divina que ens ha parlat i que ens ha escoltat és el Fill, és Jesús, i això ha estat possible en la seva humanitat. Cal, doncs, que la nostra intimitat amb Déu Trinitat passi per l’oració com a diàleg amb Jesús, a partir de la seva santa humanitat. Santa Teresa recomanava de viure l’oració com el mitjà per a portar Crist, en la seva humanitat, al nostre costat: “puede representarse delante de Cristo y acostumbrarse a enamorarse mucho de su sagrada Humanidad y traerle siempre consigo y hablar con Él, pedirle para sus necesidades y quejarse de sus trabajos, alegrarse con Él en sus contentos y no olvidarles por ellos, sin procurar oraciones compuestas, sinó palabras conforme a sus deseos y necesidad” (V12,2).

Sí, estimada filla, heu escollit la porta bona. Heu escollit Jesús com a mestre de la vostra vida i el primer que us ha demanat el Senyor és recollir-vos en intimitat amb Ell. I no us proposa una metodologia difícil i complicada de meditació. Només us demana que, a través de la paraula de Jesús, porteu la seva humanitat a la vostra consideració i conversa.

No és tan difícil això, estimats germans i germanes. Tots nosaltres podem cada dia llevar-nos i escoltar Jesús que ens parla i que vol que conversem. Tots podem mantenir durant la jornada una conversa secreta i senzilla amb Ell sobre aquestes coses, com proposa santa Teresa. Ara bé, això és impossible si, quan ja no toca escoltar o estar concentrats estudiant o treballant, estem connectats al mòbil. Només connecta amb Jesús en aquest diàleg qui desconnecta de les coses i de les persones algunes estones.

Fixeu-vos: un programa molt senzill però molt difícil al mateix temps. Molt senzill perquè consisteix a dedicar temps a contemplar en silenci la vida i

les paraules de Jesús. Molt difícil perquè això no és possible sense canviar prioritats, sense fer renúncies a moltes coses, sense acceptar de viure menys acceleradament.

I com diu la santa, ni quan haguem avançat molt en la vida d'intimitat amb Déu, “no quiera otro camino, aunque esté en la cumbre de contemplación; por ahí va seguro” (V 22,7). La contemplació de la santa humanitat de Jesús i el diàleg franc amb Ell no són les primeres passes de la intimitat, sinó el camí segur i permanent.

Viure la vida quotidiana amb plenitud a través de la imitació de Jesús.

No reeixim en la vida si simplement ens recollim i cerquem aquest diàleg viu i vivificant. Cal, a més, passant per Jesús, obrar, actuar, servir com ell. Cal viure en imitació de Jesús. De fet, una de les dues conclusions de santa Teresa a Las Moradas és que les gràcies espirituals que la persona rep en la intimitat amb Déu “no piense alguna que es sólo para regalar estas almas, que sería grande yerro; porque no puede su Majestad hacernos mayor regalo que es darnos vida que sea imitando a la que vivió su Hijo tan amado; así tengo yo por cierto que son estas mercedes para fortalecer nuestra flaqueza –como aquí he dicho alguna vez– para poderle imitar en el mucho padecer. Siempre hemos visto que los que más cercanos anduvieron a Cristo nuestro Señor fueron los de mayores trabajos” (Moradas 4,4 i 4,5). Per als que no sou molt habituats a les paraules i girs de santa Teresa, ella mateixa ho resumeix de manera molt senzilla i entenedora una mica més endavant: los favores y gracias místicas “procuremos alcanzar, y no para gozar, sino para tener estas fuerzas para servir” (Moradas 4,12).

La segona dimensió d'una vida plena és viure i actuar com Jesús. De fet, la imatge de la porta ens relliga aquestes dues dimensions, com molt bé explica la santa: intimitat per a imitar; intimitat per a rebre de Déu les forces per a actuar com ell.

Això és el que hem de veure en una carmelita. Això és el que vostè, germana Sheila, avui es compromet a cercar amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces.

Al bisbe Jaume Traserria, li agradava dir que els murs i els envans dels monestirs haurien de ser de vidre. Usant la imatge de santa Teresa que compara l'ànima amb un castell tot ell de cristall, volia indicar que la vida de les monges carmelites ha de ser un exemple per a tots els fidels. Vivint

elles en aquest recolliment i en aquest servei, és a dir, en aquesta vida de comunicació amb Déu per mitjà de la humanitat de Jesús i en aquesta vida caritativa envers les pròpies germanes i envers totes aquelles persones i situacions de l'Església i del món a elles confiades, han de ser un exemple perquè tots visquem la nostra vida, sigui quina sigui la nostra vocació, a través de Jesús.

Com dèiem abans, un programa molt senzill i molt difícil alhora. Molt senzill perquè consisteix a obrar com Jesús. Molt difícil perquè això no és possible si ell no ho fa en nosaltres, si ell, per mitjà del seu Sant Esperit, no governa i guia la nostra vida, fent fàcil allò impossible a les soles nostres forces. Tampoc és possible si ell no nodreix la nostra vida quotidianament amb la seva pròpia vida, el seu cos i la seva sang. Impossible si ell, amb gran misericòrdia, no ens ajuda a començar una vegada i una altra, amb el seu perdó, cada vegada que nosaltres obrem precisament als antípodes de la seva vida.

Mollerussa, 6 de maig de 2017